

Publicerad 2015-09-11 21:34 av Melona

Ur den evinnerliga sviten Dikter till C

sköldmön hörde mig som tystnaden

Jag har gått mot natten. Jag gick mot den igår också.
Mött det försiktiga i kylan. Det som hör September till.
Det som värker så sakteliga in i mörket och det eviga,
vemodet.

Det har krupit in något långsamt över oss. Det, har ingenting med hösten att göra. Eller, har det?

nävern på björken har börjat klä av sig sitt hull och
samvete, som att symbios inte fungerar i längden och hörde du, som jag,
hur stjärnorna föll ned i Mjörn - det diskuterades så sakteliga om delad vårdnad,
för inte var du eller jag ensamma om att önska

drömde vi månen så nära, här
jag matade bergen: sked för sked, lava och inlandsis
i blå kulörer, röd mossor och vitögda blomster

när strömmarna ökade sitt
kom du ihåg, kommer du ihåg
elden som vi alltid pratat om att hålla vid liv
en sista andning för det oskyldiga
ett manifest, ett intro och sanning

andra krig och
andra världskriget,
fan, sliter mitt bröst över det bristande modet
och historielösa historier
folk matar sina avkommor med

föll bomberna lika kraftigt som min klänning
över tiljorna
när jag aldrig kom till dig, honom, men alla andra
och jag flög genom poesi
genom röda trådar och önskade inget annat
än klackar, höga höjder och broar att drunkna inunder
det har med helt andra krig att göra
som uppror och distanser

kommer jag att minnas strupgreppet,
den första hinten av boyes ord
och ediths polaroider, den tidens instagram
att teckna, tona med ord
i en begagnad gul diktsamling, nästan inbunden
och mammas handstil, grattis min dotter på tioårsdagen

jag förlorade mig
där, mellan raderna och kände mig rik och välkommen för första gången
och när min syster fick höra den tioåriga stämman
som deklarerade om värmland, en slags permission från asfalten och betongen

så främlingsbenäget när man är född intill vidder av slätter, åkrar och
landskap inunder vintertäcke

ikväll blir det mörkare
det finns en skymning inte ens mörkret klarar av att möta
men gryningens vidder förlåter allt

det var någon som skrev med stora bokstäver

"jag behöver inga droger, jag är ändå alltid påverkad
och trippar runt på mirakel varje dag"

kanske var det du, borde varit jag
men solrosorna blommar ännu, ringblommorna är lika färgrika
som undulaterna du köper som tröst och elden

lika fåfäng som din, nej, min kåthet
den jag väcker erektionen med, när jag helst av allt
vill försvinna i ett kroniskt närvarande av brus

det har sagts om mig
att jag kommer ihåg det - och allt annat
som följsamt följer strömmen till tjärnen

den där näckrosorna dukar sina visioner
av sol, jag har aldrig slutat drunkna

jag har gått mot natten,
det kommer jag att göra i morgon också

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Melona med Poeter.se id #21401 innehar upphovsrätten